

(...)_01

[Przewodniczący 00:00:03.239]

Uzasadnienie. Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od Wyższej Szkoły Studiów (...) w Ł. na rzecz R. B. określone w Wyroku kwoty tytułem dodatku za staż pracy jak również kwotę skapitalizowanych odsetek, w punkcie drugim Wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz M. P. kwoty określone w Wyroku tytułem dodatku za staż pracy jak również tytułem skapitalizowanych odsetek. W punkcie trzecim oddalił powództwo M. P. w pozostałym zakresie, w punkcie czwartym zasądził od Wyższej Szkoły Studiów (...) w Ł. na rzecz M. P. kwotę 378 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W punkcie piątym zasądził od strony pozwanej na rzecz R. B. kwotę 1 tysiąc 800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie szóstym nie obciążył stron kosztami sądowymi i w punkcie siódmym nadał Wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, w punkcie jeden i w punkcie dwa w kwotach odpowiednio dla każdej z powódek w wysokości jednomiesięcznych wynagrodzeń. Sąd Rejonowy wystawił następujący stan faktyczny. Powódka R. B. była pracownikiem Wyższej Szkoły Studiów (...) w Ł. od 1 października 2007 roku do 30 czerwca 2013 roku na stanowisku kwestora. M. P. była zatrudniona u strony pozwanej w okresie od 7 lipca 2007 roku do 30 czerwca 2014 roku na stanowisku kierownika działu nauk i promocji, współpracy zagranicznej. Na mocy artykułu 154 ustęp 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo w szkolnictwie wyższym Dziennik Ustaw z 2012 roku pozycja 572 powódkom przysługiwał dodatek za staż pracy. Powódce R. B. w całym okresie zatrudnienia w wysokości 20% natomiast M. P. od lipca 2010 roku w wysokości 3% zaś od lipca 2011 roku w wysokości 4% wynagrodzenia zasadniczego, przy czym pracodawca nie wypłacał powódkom dodatku stażowego. W piśmie z dnia 15 kwietnia 2009 roku skierowanym do rektora Wyższej Szkoły Studiów (...) dyrektor departamentu finansowania wskazał, iż przepis artykułu 154 ustęp 3 należy traktować, jako wprowadzenie przez ustawodawcę systemowego rozwiązania gwarantującego pracownikom uczelni minimum świadczeń wynikających ze stosunku pracy, przepis ten odnosi się do pracowników uczelni publicznych jak i niepublicznych. W podsumowaniu, zdaniem autora pisma można, można dojść do wniosku, że w tym zakresie uczelnie niepubliczne mają swobodę kształtowania uprawnień pracowników w oparciu o artykuł 151 ustęp 1 jednocześnie zaznaczono, że przedstawiona opinia jest jedynie stanowiskiem departamentu. W dniach 11 i 6 marca 2014 roku pracodawca wypłacił powódkom dodatek stażowy za okres od 28 lutego 2011 roku do 30 września 2011 roku odpowiednio Pani M. P. w kwocie 621 złotych i R. B. w kwocie 8 tysięcy złotych. Pismami z 4 lutego 2014 roku i 19 lutego 2014 roku powódki wezwały Wyższą Szkołę Studiów (...) w Ł. do wypłacenia im dodatków stażowych należnych w pozostałej wysokości. Uczelnia zajęła stanowisko, iż powódkom nie przysługuje taki dodatek z uwagi na to, że wcześniej go nie otrzymywały powołała się na fakt, iż wcześniejsze otrzymywanie dodatku stażowego zostało przez ustawodawcę potraktowane, jako przesłanka zachowania prawa do świadczenia po zmianie przepisów Prawo o szkolnictwie wyższym. Powódka B. skierowała do strony pozwanej ostateczne przed sądowe wezwanie do zapłaty w dniu 7 marca 2014, powódka M. P. w dniu 11 marca 2014 roku. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że, że powództwo powódek zasługiwało w znakomitej większości na uwzględnienie, powołał się w tym zakresie na artykuł 154 ustęp 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym, według której pracownikowi uczelni publicznej przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy wypłacanego w okresach miesięcznych poczynając od 4 roku pracy z tym, że dodatek ten nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego. Sąd Rejonowy wskazał, że powyższe brzmienie przepis uzyskał na mocy Ustawy z dnia 18 marca 2011 roku o zmianie Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która weszła w życie z dniem 1 października 2011 roku. Przepis artykułu 1 Ustawy zmieniającej w punkcie 107 dokonał zmiany treści artykułu 154 poprzez skreślenie ustępu 1 i 2 oraz zmodyfikowanie treści ustępu 3 tego przepisu, przed zmianą przepis przyznawał prawo do dodatku za staż pracy we wskazanych wyżej wartościach procentowych pracownikowi uczelni. Takie brzmienie Ustawy nadawało prawo otrzymywania dodatku stażowego pracownikom wszystkich uczelni bez rozróżnienia na uczelnie publiczne i niepubliczne. W związku z powyższym do dnia wejścia w życie wskazanej nowelizacji na pracodawcach ciążył obowiązek wypełnienia takiego, wypłacania takiego dodatku bez względu na charakter danej placówki. Bezspornym jest, że strona pozwana była uczelnią niepubliczną a powódki nie otrzymywały tego dodatku stażowego. Nowe brzmienie artykułu 154 nie przyznaje prawa do dodatku stażowego pracownikom uczelni niepublicznych, którzy nabyliby prawo do tego świadczenia po dniu 1 października 2011 roku. Regulacja ta zawiera jednak przepis, który zobowiązuje uczelnie niepubliczne wypłacające dodatek stażowy

pracownikom przed dniem wejścia w życie zmiany przepisów do dalszego wypłacania tego dodatku w niezmienionej wysokości w oparciu o artykuł 26 Ustawy zmieniającej, który wskazuje, że prawo do dodatku stażowego mają tylko ci pracownicy uczelni niepublicznych, którzy otrzymywali dodatek stażowy przed dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej. W ocenie Sądu I Instancji przepis artykułu 26 noweli stanowi wyraz zasady ochrony praw słusznie nabytych, obecnie pracownicy uczelni niepublicznej mogą otrzymywać dodatek tylko, jeżeli wewnętrzne przepisy tak stanowią. Strona pozwana ograniczając swoją argumentację tylko do takich stwierdzeń nieprawidłowo w ocenie Sądu Rejonowego interpretuje treść przepisu artykułu 26 Ustawy zmieniającej. Strona pozwana podnosiła w swoich pismach, że nadal istnieje obowiązek wypłaty dodatków stażowych przez uczelnie niepubliczne, ale dotyczy to tylko tych uczelni, których pracownicy wcześniej otrzymywali te dodatki. Powódki czyniły starania by uzyskać od pozwanej należną im kwotę, władze uczelni uznały żądania powódek tylko, co do kwot z przed 1 października 2011 roku i w związku z tym wypłaciły w wskazanym w stanie faktycznym kwoty powódkom w marcu 2014 roku. Sąd uznał, że dla rozstrzygnięcia tej sprawy ustalony jest, koniecznym jest ustalenie zamiaru ustawodawcy przy konstruowaniu treści artykułu 26 Ustawy zmieniającej strona pozwana powołuje się, bowiem na to, iż powódkom nie należy się dodatek stażowy gdyż przed wejściem w życie Ustawy, zmiany Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym doda... dodatek taki nie był im przez władze uczelni wypłacany. Dokonując interpretacji przepisów Sąd wskazał, że należy przyjąć, że od dnia 1 października 2011 roku każdemu z pracowników uczelni niepublicznej przysługiwało prawo do dodatku stażowego, czyli każdemu z pracowników należał się na mocy Ustawy dodatek stażowy, jeżeli uczelnie nie wypłacały tego dodatku postępowały w sposób niezgodny z obowiązującym prawem, czego wyrazem zdaniem Sądu Rejonowego było uznanie przez pozwaną uczelnię roszczenia powódek za okres przed 1 października 2011 roku, co do okresu po zmianie Ustawy każdy z pracowników, który, który nabył przed zmianą prawo do wypłaty dodatku zachowuje to prawo nadal. Sąd zwrócił uwagę, że użyte w przepisie słowo pracownicy otrzymujący stanowi wyraz założenia ustawodawcy, że skoro uczelnie niepubliczne miały ustawowy obowiązek wypłaty takich dodatków to się z niego wywiązywały i zachowywały się zgodnie z obowiązującym prawem w związku, z czym skoro pracownicy mieli prawo otrzymywać taki dodatek to uczelnia miała obowiązek go wypłacać. Nadto tego Sąd I Instancji uznał, że powódki słusznie domagały się wypłaty dodatku stażowego a podzielenie stanowiska strony pozwanej byłoby ochroną zachowania niezgodnego z prawem. W zakresie podnoszonego zarzutu przedawnienia Sąd Rejonowy wskazał, że dotyczył on okresu z przed 6 lutego 2011 roku zaś sporny okres dotyczy okresów po tym czasie. O kosztach procesu i kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie artykułu 98 k.p.c. w związku z paragrafem 12 ustęp 1 punkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, rygor natychmiastowej wykonalności Sąd I Instancji nadał w oparciu o artykuł 477 ze znacznikiem 2 paragraf 1 k.p.c. Apelacja od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana zaskarżyła powyższy Wyrok zarzucając mu w szczególności naruszenie prawa materialnego artykułu 154 ustęp 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z artykułem 26 Ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego błędną wykładnię i uznano, iż powódkom przysługuje prawo do dodatku służbowego/przepracowania stażowego w sytuacji, gdy przed wejściem w życie Ustawy w dniu 1 października 2011 roku tego dodatku nie otrzymywały. Artykuł 154 ustęp 3 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z artykułem 151 tejsze Ustawy i paragrafem 20 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 grudnia 2006 roku przez niedostateczne rozważenie, iż przepisy te mają kluczowe znaczenie przy obliczaniu należnego pracownikom akademickim dodatku stażowego i mają one zastosowanie tylko i wyłącznie do dodatków stażowych na uczelniach publicznych. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy artykuł 233 paragraf 1 k.p.c. poprzez nierozważenie całokształtu materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przybrała charakter dowolny w szczególności wobec stwierdzenia, iż brzmienie przepisów przemawia za wypłatą dodatkowy dodatków stażowych na rzecz powódek. W oparciu o powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego... (...)_ (...)_02

początek tekstu [Przewodniczący 00:11:16.98] Wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powódek na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego do tych norm przypisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania. Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2014 roku pełnomocnik powódek wniósł o oddalenie apelacji i

zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Pierwszej Instancji wydał trafne orzeczenie znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Drugiej Instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszo- instancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego, czy przepisów postępowania skutkujących koniecznością zmian zaskarżonego wyroku. Zarówno ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jak i wywody prawne Sąd Okręgowy uznaje za w pełni trafne i przyjmuje, jako własne. Bezsprzeczne jest, że pozwany jest uczelnią niepubliczną oraz, że nie wypłacał powódkom dodatków stażowych przed 1 października 2011 roku. Pomimo takiego obowiązku wynikającego z artykułu 154 ustęp 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku prawo o szkolnictwie wyższym Dziennik Ustaw z 2012 roku, pozycja 572 tekst jednolity ze zmianami. Treść wskazanego przepisu wskazywała, bowiem, że pracownikowi uczelni przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 1-go procenta wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy wypłacany w okresach miesięcznych poczynając od 4-go roku pracy, z tym, że dodatek ten nie może przekroczyć 20-stu procent wynagrodzenia zasadniczego. Nie można w związku z takim brzmieniem przepisu uznać za zasadne zarzutów apelacji wskazujących na wątpliwości interpretacyjne. Skoro, bowiem przepis wskazywał na pracowników uczelni to oznaczało, to również pracowników uczelni niepublicznych. Jeżeli bowiem ustawodawca zamierzałby przyznać prawo do dodatku stażowego tylko pracownikom uczelni publicznych niewątpliwie wynikało to z, wynikałoby to wprost z przepisów, co tylko potwierdza nowelizacja z 2011 roku. Nie jest dla Sądu Okręgowego zrozumiałym argument strony pozwanej, że powyższe brzmienie przepisu należałoby rozważyć także w kontekście artykułu 151 ustawy oraz wydanego w oparciu o zawartą w tym przepisie delegację Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 22 grudnia 2006 roku w sprawie warunków wynagrodzenia za pracę i przyznawanie innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej, które obowiązywało w spornym okresie. W zakresie wskazanego zarzutu skarżący tu nie przytoczył, bowiem żadnych wniosków, z których miałyby wynikać zasadność apelacji. Strona pozwana ograniczyła się w tej części apelacji jedynie do wskazania, że artykuł 151 ustawy dotyczy tylko uczelni publicznych i nie ma takiego odpowiednika w stosunku do uczelni niepublicznych. Z powyższego jednak strona pozwana nie wywiodła w apelacji żadnych wniosków uzasadniających jej stanowisko. Niemniej należy podkreślić, że Rozporządzenie powoływane przez skarżącego dotyczyło jedynie uczelni państwowych i w zakresie dodatku zajmowało się jedynie w paragrafie 20 i paragrafie 21 zasadami wypłat, to jest, od którego miesiąca, dnia miesiąca następuje wypłata w różnych sytuacjach, i jakie okresy zalicza się do okresów pracy, od których zależy prawo pracownika do dodatku oraz sposobu jego ustalania w przypadku, gdy praca na uczelni stanowi dodatkowe zatrudnienie. A zatem Rozporządzenie nie wskazywało w odmienny sposób sposobu liczenia dodatku stażowego wynikającego z treści artykułu 154 ustęp 3 ustawy. Tym samym fakt, że artykuł 151 ustawy i cytowane Rozporządzenie dotyczyło jedynie uczelni publicznych nie może mieć jakiegokolwiek wpływu na interpretację artykułu 154 ustęp 3 ustawy, czy wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie. Wprowadzone w wyniku nowelizacji i obowiązujące od 1 października 2011 roku brzmienie ustępu 3 artykułu 154 stosownie do ustawy z dnia 18 marca 2011 roku o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw Dziennik Ustaw z 2011 roku pozycja, nr 84, pozycja 455 ze zmianami powoduje, że dodatek za staż pracy przysługuje z mocy ustawy tylko pracownikom uczelni publicznych, a według poprzedniego brzmienia przysługiwał on także pracownikom uczelni niepublicznych. Obecnie pracownicy uczelni niepublicznych mogą otrzymywać dodatek za staż pracy tylko, jeżeli wewnętrzne przepisy uczelni tak stanowią. Określając zasady i warunki przyznawania tego dodatku. Brzmienie przepisu nie nastęrcza żadnych wątpliwości interpretacyjnych, gdyż artykuł 154 ustęp 3 ustawy wskazuje, iż pracownikowi uczelni publicznej przysługuje dodatek za staż pracy we wskazanych tam wysokościach. Powyższa zmiana zdaniem Sądu Okręgowego tylko potwierdza, że treść omawianego przepisu w brzmieniu z przed nowelizacji bezsprzecznie dotyczyła również pracowników uczelni niepublicznych. Zgodnie z przepisem intertemporalnym, ale, a artykułem 26 nowelizacji z 2011 roku pracownicy uczelni niepublicznej otrzymujący przed dniem 1 października 2011 roku dodatek za staż pracy zachowują prawo do tego dodatku w wysokości przysługującej przed dniem wejścia w życie nowelizacji, czyli przed dniem 1 października 2011 roku. W ocenie Sądu Okręgowego oznacza to, że pracownik uczelni niepublicznej, który prawo do dodatku lub nowej jego wysokości zgodnie z przepisami dotychczasowymi z przed dnia 1 października 2011 roku nabył zachowuje prawo do tego dodatku, ale w nierosnącej już wysokości tylko w takiej, jaka przysługiwała mu w dniu 30 września 2011 roku. W apelacji strona pozwana podkreślała, że nie dokonywali oni wypłat należnego powódkom dodatku stażowego do 1

października 2011 roku, a dopiero po tej dacie wypłacili zaległe dodatki stażowe. Z powyższego pozwany wywodzi, że skoro artykuł 26 nowelizacji stanowi o pracownikach otrzymujących dodatek stażowy przed 1 października 2011 roku to nie dotyczy on powódek gdyż one takiego dodatku nie otrzymywały. Zdaniem Sądu Okręgowego taka argumentacja nie może się ostać. Sąd Okręgowy w całości popiera rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie i przyjmuje je, jako własne. Dodatkowo należy podkreślić, że prawo do dodatku stażowego powódki nabyły stosownie do treści artykułu 154 ustęp 3 ustawy w jej poprzednim brzmieniu z mocy prawa. Sama wypłata świadczeń bądź zaniechanie takiej wypłaty nie ma charakteru konstytutywnego a zatem jest jedynie wykonaniem obowiązku wynikającego z ustawy. Skoro pozwany nie dokonał wypłat należności z tytułu dodatku stażowego w terminie, a wypłacił je dopiero później tym samym naruszył obowiązujący przepis. Nie jest, więc dopuszczalnym w chwili obecnej powoływanie się przez pozwanego na naruszenie przez niego prawa celem uzasadnienia braku prawa powódek do dodatku stażowego za sporny okres. Poza tym nie jest możliwym dokonanie takiej interpretacji przepisu artykułu 26 ustawy nowelizującej jak wskazuje to pozwany, gdyż de facto oznaczałoby to, że to nie ustawodawca, ale pracodawca decyduje o prawie do określonego świadczenia. Przy przyjęciu argumentów pozwanego należałoby, bowiem uznać, że jeżeli pracodawca naruszył obowiązujące przepisy i nie wypłacał dodatków stażowych w terminie, który wypłacił wstecznie już po wejściu nowelizacji, to wówczas zostaje on nagrodzony przez ustawodawcę w ten sposób, że pracownikom nie przysługuje prawo do tego świadczenia, zaś w sytuacji, kiedy pracodawca będący niepubliczną uczelnią zgodnie z obowiązującymi przepisami wypłacał dodatek stażowy pracownikom do 30 września 2011 roku to wówczas ponosi on swoistego rodzaju karę i musi wypłacać te dodatki nadal. W związku z powyższym argumentacja apelanta w tym zakresie nie może się ostać. Do argumentów przytoczonych słusznie przez Sąd Rejonowy należałoby jeszcze dodać, że rozsądny ustawodawca nie dopuściłby do sytuacji jak wskazana powyżej. A zatem Sąd Rejonowy w sposób jak najbardziej prawidłowy przyjął, że wskazany w przepisie pracowników, że wskazanie w przepisie pracowników uczelni niepublicznych otrzymujących dodatek stażowy dotyczy de facto pracowników uczelni niepublicznych, którzy mieli prawo do dodatku stażowego przed dniem wejścia w życie nowelizacji. Odnosząc się do zarzutu pozwanego podniesionego na rozprawie apelacyjnej w zakresie błędnego wyliczenia dodatku stażowego powódce R. B. należy podnieść, iż takiego zarzutu strona pozwana nie podnosiła na żadnym etapie postępowania pierwszo-instancyjnego, jak również nie podnosiła tego zarzutu w apelacji. Tym samym zarzut w tym zakresie należy uznać w pierwszej kolejności za spóźniony. Niezależnie od powyższego trzeba podkreślić, że sam pozwany w marcu 2014 roku wypłacił R. B. zaległe dodatki stażowe. Za okres ośmiu miesięcy, od lutego do września 2011 roku w wysokości 8000 złotych, a zatem wysokości 20 procent wynagrodzenia powódki i okoliczność ta nie była kwestionowana przez pełnomocnika pozwanego. Nadto Sąd Okręgowy zwracał uwagę, iż zgodnie z treścią powoływanego przepisu artykułu 153 ustęp 3 ustawy w brzmieniu z przed nowelizacji 2011 roku dodatek ten przysługiwał w wysokości 1procenta wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy. A zatem ustawodawca nie wskazywał w powołanym przepisie, aby 1 procent dodatku przysługiwał za każdy rok pracy na uczelni. Tym samym brak jest podstaw do dokonywania interpretacji wskazanego przepisu w oderwaniu od jego literalnej wykładni, jak chciałby tego apelujący. Sam pozwany nie miał również w zakresie interpretacji artykułu 153 paragraf, ustęp 3 ustawy żadnych wątpliwości. Prostuje. Artykuł 154 ustęp 3 ustawy żadnych wątpliwości wypłacając R. B. 20 procentowy dodatek stażowy za zaległe okresy. A zatem brak było podstaw do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia, gdyż wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy zgodnie z treścią artykułu 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną. O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie artykułu 98 paragraf 1 k.p.c. oraz paragrafu 6 ustęp 3 i 5 w związku z paragrafem 11 ustęp 1 punkt 2 i paragrafem 12 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej wykonywanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2013 roku pozycja 490. (...)_02